

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

26. Vt cognominarentur primùm Antiochiæ discipuli Christiani.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

26. *Ut cognominarentur primum Antiochie discipuli Christiani.*

Cur nominis discipulorum facta fuerit mutatio, & quæ sit huius noui nominis præstantia, operæpretium est aduertere. Causam mutationis factæ hoc modo describit Athanasius: *Quia multi nouorum dogmatum authores extiterant, doctrinæ obuiantes Apostolicæ omnes sectatores suos discipulos nominabant, nec erat ulla nominis discretio inter veros falsosque discipulos, siue Christi, siue Dosithei, siue Iudæ cuiusdam, siue Ioannis sectatores, qui se quasi Christi Ecclesiæ venditabant; Apostoli cōuenientes Antiochia omnes discipulos vno nomine Christianos appellabant, discernentes à communi discipulorum vocabulo: & ut Domini per Esaiam oraculi sermo completetur, quo ait, Seruientibus mihi vocabitur nomen nouum. Hæc ille, nominis quoque dignitatem obiter explicans: quod latius facit Ignatius: Simus digni cognomento quod accepimus. Qui enim alio nomine cognominatur præter hoc, hic non est Dei; nec accepit prophetiam loquentem de nobis, Et vocabitur tibi nomen nouum, quod os Domini nominauit, & erit populus sanctus. Antiochie appellati sunt Christiani, quum Petrus & Paulus Ecclesiam fundaret. Hæc ille. Etymologiam nominis accommodatè explicat Gregorius Nyssenus in serm. de professione Christiana. Participation (inquit) Christi, Christiani appellationem sortiti sumus. Ita & per consequens con-*

In Disputat. contra Arium. Christianorum nūcupatio vnde & qualis.

Epist. 6. ad Magnesianos

Esai. 2.

Greg. Nyssenus.

Catholicū
cogno-
men.

Esai. 54.

Lib. 2. c.
45.

uenit omnium quoque sublimium nominum nos
asciscere communionem & societatem, ut quemad-
modum in catena qui eum, qui in extremitate est, an-
nulum attraxerit, eos qui continentur inter se coha-
rentes necesse sit attrahi. Hæc ille. Vide plura
de hoc nomine apud Eusebium lib. 1. cap. 1.
hist. Eccles. Porro ut propter primos illos
hæreticos discipulorū nomē in Christianos
conuersum est, sic propter multiplicatas po-
stea tā varias hæreses sub nomine Christia-
no, adiectū est cognomen Catholicū. De
quo sic Pacianus Barcionēsis Episcopus an-
te annos 1200. epist. 1. ad Sēpronianū No-
natianum: Cū post Apostolos hæreses exstitissent,
cognomen suum plebs Apostolica postulabat, q̄ in-
corrupti populi distingueret unitatē. Unde Ch. li-
anus mihi nomen est, Catholicus verò cognomen. Il-
lud me nuncupat, istud ostendit, hoc probor, inde sig-
nificor. Hæc ille. Sanè S. Augustinus etiam
hoc nomen ab Esaia prædictum docet; Re-
deptor tuus sanctus Israel, Deus vniuersæ terræ vo-
cabitur: & concludit; Tenētes ergo Ecclesiam qua
dilatatur per omnes gentes, non figmentum sequimur
humanū (hoc enim Donatista obijciebat) sed
promissum factumque diuinum. Hæc ille contra
Gaudentium. Sanè in Symbolo Apostoli
vtrumq; significare voluisse videtur dicen-
tes: Credo in Ecclesiam, sanctam, Catholicam. Vo-
cata est sancta, quasi proprio nomine, quia
non nisi fidelium societas est, qui tempore
Apostolorum vocabantur sancti. Addita est
Catholica,

Catholica, quasi cognomen quo inter ipsos sanctos, fideles Christianos, ab omnibus hereticorum Gregibus clara distinctio fieret.

Sed latratus Caluini etiam hoc in loco compescendus est. *Egregium* (inquit) fuit *vr-* *bis Antiochiæ decus*, quod illinc nomen suum instar vexilli Christus protulit: unde palam fieret toti mundo, populum esse aliquem qui Christum haberet pro duce, eiusque titulo gloriaretur. Quod si haberet Romanam aulem superbiendi prætextum, quis insolentes Papæ & suorum iactantias ferre posset? Tunc non sine colore detonarent Romam esse Ecclesiarum omnium matrem & caput. Sed bene habet, quod tamen si nihil non sibi arrogat, quum ad rem ventum est, inanes prorsus deprehenduntur. Hæc ille. Ingentem suum pruritum & rabiosam nocendi libidinem hoc etiam loco prodit insigniter Caluinus, qui ex occasione tam leui in Romanam Ecclesiam tam acerbè inuehitur. Fateatur ipse, si id Romæ accidisset quod hinc Antiochiæ factum narrat Lucas, habituram Romanam superbiendi prætextum, nec sine colore Ecclesiarum matrem Romam videri posse. Fuiſſet igitur hoc totum prætextus tantum & color alicuius præminentiae in vrbe Roma. Nunc vide stolidi cauillatoris ineptiam. An quia isto prætextu & isto colore Roma caret, Antiochia gaudet, idcirco Antiochia Ecclesiarum mater habenda, aut Roma eadem habenda non est? An res tanta nudis prætextibus & coloribus nititur? Si totum hoc pri-

Caluini
latratus
in Eccle-
siam Ro-
manam.

Caluini
stolida
accusatio.

uilegium nisi prætexus & color est alicuius præminētiæ (neque enim plus ei Calvinus tribuit) profecto nec Antiochia propter hoc priuilegiū vlla præminētia gaudebit, nec Roma illo carens vlla præminētia carebit. Nec Antiochiæ dignitati, quoad primatū supra ceteras Ecclesias aliquid ex eo concessio accessit, nec Romæ ex eo negato aliquid decessit. Ad Caluini ineptiā demonstrandam ipsa Caluini verba sufficere possunt. Rursum, an tam truncos & bardos Catholicos existimat, vt propter prætexus & colores tā insolētes iactantias proferrent, *quas ferre nemo posset?* Quam ridiculus amplificador Calvinus est, & quam stolidos sibi aduersarios fingit! Addit ineptiæ suæ planè puerili vocem aliam extremæ demētiæ plenam: *Nihil non sibi arrogant* (inquit) *qui Romam Ecclesiarum Caput & matrem affirmant; sed quum ad rem venit, inanes prorsus deprehenduntur.* Vanissimi hominis est mendacium prorsus impudētissimum. Pro Ecclesiæ Romanæ primatu & sedis Petri suprema prærogatiua tum ex Scripturis diuinis tum ex tota Antiquitate Ecclesiastica, tam copiosè, grauiter, variè, tam multi iidemq; eruditissimi Tractatores Catholicos disputarūt, tot libris hoc vnum argumentum, studiosissimè prosequuti sunt, vt crassissimus porcus Calvinus esse debeat, qui Catholicos in hoc argumento *prorsus inanes deprehendi*, dicere non

Caluini
varia stoliditas.

Cal. mendaciū impudens.

non erubescat. Solus de hoc argumento
 Rossensis noster, Episcopus & Martyr san-
 ctissimus, diu ante Calvinum scribens, (vt
 alios multos taceam, ipsumque inprimis
 Thomam VValdensen nostrum, qui & con-
 tra VViclephi insanias hoc argumentum
 copiosè tractauit) hunc fœdum eius grun-
 nitum compescere potuit. Nunc autem ne
 sic ampliùs obganniant Calvinistæ, vnus
 Nicolai Sâderi nostri opus laboriosissimum
 de visibili Ecclesiæ monarchia vt attendere
 non grauentur, eos monemus.

CAP. XII.

3. *Videns autem quia placeret Iudæis, apposuit vt
 apprehenderet & Petrum.*

VT nullum non mouet lapidem Cal-
 uinus, quo Ecclesiam Catholicam
 passim infamet, sui que scorti hono-
 rem tueatur; ita hoc in loco obser-
 uans Herodē (qui & Agrippa maior voca-
 tur) hanc in Apostolos persecutionem con-
 citasse, nec (vt ille existimat) *legis Mosaica zelo*
 (cuius tamen maximo & ardentissimo zelo
 hunc Herodem affectum fuisse, tam ea
 quæ cum Caio gessit, ne eum pro Deo ha-
 bere, eiusque statuam templo Hierosolymi-
 tano inferre Iudæi cogeretur, quàm quæ sub

N 5 Claudio